

Ljubi gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvič. Vem povest, ki ji je naslov „Brezskrbnost“. Prosim, dajte to povest v svoj kotiček! Hočim v I. realko v Mariboru. Torej Vam hočem pripovedovati to povest.

Brezskrbnost.

„Slišite,“ reče hlapec k svojemu gospodu, „na naši strehi manjka ene opeke; dajte streho novo položiti!“

Hišni gospodar mu odgovori: „Ah, kaj! Ena opeka manj ali več, to tako ne škoduje!“

Sčasoma pa je le škodovalo. Veter je pihal v luknjo na strehi in odtrgal še druge opeke. Na poškodovanem mestu je vdrl dež in sneg, ki provzročita, da se les na strehi zmoli in segnije. Moral je priti zidar.

„To je hudo“, pravi zidar, „poprava vas bo stala čez 1000 K.“

Ko je prva opeka manjkala, bi škoda s par kronami popravil.

Pomni: Brezskrbnost škoduje!

Prosim, dajte to povest v svoj kotiček. Prosim, odgovorite mi tudi!

Pozdravlja Vas

Vojteh Jager.

Odgovor:

Ljubi Vojteh!

Priobčujem Tvojo „Brezskrbnost“, ki daje vsem lahkomišelnim ljudem dober nauk. S tem ustrezam Tebi; vsem drugim pa bo nauk dobro služil, ako se bodo ravnali po njem.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Z letošnjim letom sem tudi jaz „Zvončkova“ naročnica. Čitala sem ga že poprej mnogo. Posebno kotiček mi je ugajal, toda pisati nisem hotela, dokler nisem postala sama naročnica.

Stara sem 12 let in imam še enega osemletnega bratca. Stanovali smo poprej pri Sv. Ivanu poleg Trsta. Po italijanski zasedbi smo prišli z očetom v Rožek. Pri Sv. Ivanu sili hodila v V. razred, a tukaj moram hoditi v III. razred, ker ni višjih raz-

redov. Tukaj mi jako ugaja in imam že mnogo prijateljev. Če Vam bo moje pismence dobrodošlo, Vam hočem še kaj pisati.

S prijaznim pozdravom Vam vdana

Jožica Mušnikova,
Rožek v Rožu, Koroško.

Odgovor:

Ljuba Jožica!

Iz mojega odgovora razvidiš, da mi je Tvoje pismo dobrodošlo, zato pa upam, da se še večkrat oglasiš — za zdaj še s Koroškega, potem pa od Sv. Ivana. Bog daj!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

„Zvonček“ nama jako ugaja. Letos ga imava že drugo leto naročenega. V letošnjem nama najbolj ugaja igra „Niko in Riko se zabavata s svojo kraljico“. Vsakokrat tudi pogledava pismenca, ki Vam jih pišejo Vaši kotičkarji. Tudi midve želiva, da bi naju sprejeli v svoj kotiček.

Presrečno Vas pozdravljata novi prijatelji „Zvončka“

Iva Tavčarjeva in
Fanika Cončeva,
Maribor.

Odgovor:

Ljuba Iva in Fanika!

Novi prijatelji „Zvončka“, srčno pozdravljeni! Niko in Riko, ki ga omenjata v pismu, sta še iz lanskega leta. O priliki pa mi povejta, kaj vama najbolj ugaja v letošnjem „Zvončku.“

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz, hčerka gorenjskih planin, se Vas usojam nadlegovati s svojim pismencem. Doma sem iz lenih zelenih Cerkelj ob vznožju silnega velikana Grintavca. Moj papa je nadučitelj. Takoj, ko vstanem, greva s papanom občudovat prekrasne planine. Celo med poukom v šoli papa mnogokrat vzklikne: „Oj, krasne ve planine!“ O prostem času veliko piše v razne liste. Tudi jaz sem se od njega navadila, da jako rada pišem. Najrajša sestavljam igre. Dobim kake dek-

Alice, da se naučimo, ob nedeljah pa igramo. Naučimo se tudi kako narodno pesem, da jo zapojemo pred igro. Pripomniti moram, da jako rada pojem.

Planinski pozdrav!

Anda Lapajnetova,
učenka 5. šol. l. v Cerkljah.

Odgovor:

Ljuba Anda!

V resnici: lepo je življenje v Cerkljah, ki stoje kakor potopljene v sveže zelenje tamkaj pod veličastnimi planinami! Ni čuda, da rada prepevaš ob toliki lepoti. Pesem je znak veselja, pesem je govor plemenitega, navdušenega srca! In naša zemlja ima toliko lepote in bogastva, da bi njej na slavo mogli prepevati do konca dni!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Dovolite, da Vam tudi jaz pišem. Večkrat ste že slišali o našem gričku. Tukaj je krasno. Imamo veliko šolsko poslopje. Moj atek je nadučitelj, mamica pa je učiteljica. Jaz obiskujem drugi razred. Moja učiteljica je gospa Kristina Rad hodim v šolo. Pridne učence ima gospa učiteljica jako rada. Imam sestrico Dragico, s katero skacem in se igram na trati okolo cerkve.

Kako bom vesel, ko dobim Vaš odgovor.

Vdano Vas pozdravljam!

Danilo Fürst.

Odgovor:

Ljubi Danilo!

Povedati Ti moram, da ne imenuješ kraja, kjer bivaš. Torej ne morem vedeti, kateri griček imaš v mislih. Slišal sem že o mnogoterem gričku. Sedaj pa ne vem, na katerega naj postavim Tebe in veselje Tvojih mladih let. Popravi v prihodnjem pismu, kar si sedaj pozabil.

Dragi g. Doropoljski!

Pisala sem Vam zadnjič iz slovenskega Sv. Ivana poleg Trsta, svojega rojstnega kraja. Toda italijanska zasedba je pregnala tudi moje starše, mene in moja dva brata iz preljubega Sv. Ivana. Da nam je bila ločitev še hujša, nam je ravno tisti čas umrla predobra babica. Ko smo dospeli v svobodno domovino, so mojega očeta dodelili na Koroško. Z njim smo se naselili v Rožek. Tukaj hodim v šolo. In žalujem po prejšnjih gdč. učiteljicah. Tukaj smo imeli tudi dobro gdč. učiteljico, poučevala je prvi razred, nas deklice III. raz. pa ročnih del. Toda na splošno žalost je zbolela in odpotovala k staršem. Tukaj sem našla že mnogo prija-

teljic, ki jim izposojujem „Zvonček“. Vse ga prav rade čitajo. Tukaj je lepo; ni zaman Rožna dolina. Sedaj je vsa odeta v snežno obleko, po kateri se pridno sankamo. Zame je to nekaj čisto novega, ker poprej snega skoraj še poznala nisem. Da ne bo danes pismo preobširno, Vam hočem v kratkem zopet kaj sporočiti.

Presrečno Vas pozdravlja

Vilma Kraljeva,
učenka v Rožeku na Koroškem.

Prosim, da me uvrstite med koticarje!

Odgovor:

Ljuba Vilma!

Tvoje pismo je bilo pisano še pozimi, zato govoriš v njem o zimskem veselju. Danes pa objema tudi naš dragoceni Koročan lepota in čar cvetoče in zoreče prirode! Verjamem, da Ti je bila ločitev od Sv. Ivana težka; a sedaj, ko uživaš krasoto naše svobodne domovine, Ti je gotovo lažje pri srcu.

Dragi g. Doropoljski!

Tudi jaz se hočem kot naročnica našega „Zvončka“ enkrat oglasiti!

Stara sem 12 let. Dosedaj sem obiskovala ljudsko šolo v Rušah, a sedaj grem v Maribor v meščansko. Slovo od mojega Pohorja, na katerem visim z vso dušo, bo najbrže malo težko, a tudi od očeta in mame. Zato mi bo pa ob samotnih urah „Zvonček“ v tem večjo zabavo!

Pri nas v Rušah imamo še stare učitelje, razen g. Lichtenwallnerja, ki je postal nadzornik. Oni vsi so leta 1914 izkusili, kaj je Nemec. Tudi moj atek je bil zraven. Zato sta pa zdaj navdušenje in zavednost prebivalcev „Malega Beograda“ tem večji! Tudi jaz sem zavedna Jugoslovanka.

Pozdravlja Vas

Vida Glaserjeva,
uč. 5. razr. v Rušah na Pohorju.

Odgovor:

Ljuba Vida!

Prav razveselil sem se Tvojega iskrenega pisma. Iz njega spoznavam Tvojo veliko ljubezen do rojstnega kraja, do Jugoslavije, pa tudi do — „Zvončka“. Naj Ti ostane zvest prijatelj v našem lepem in pomnem Mariboru!

Velecenjeni g. Doropoljski!

Že mnogo časa je minulo, odkar sem Vam zadnjič pisala. In mnogo se je tudi med tem časom izpremenilo. Zapustila sem po krivdi Italijanov preljubljeni Trst in naše nepozabno morje. Vendar upam, da se bom kmalu vrnila. Sedaj sem v Celju in obiskujem I. letnik mestne trgovske šole. Zadnji

„Zvonček“ sem prejela meseca septembra 1918. Upam, da to moje pismo uvrstite med „Zvončkove“ koticarje.

Pozdravlja Vas

Jelka Daneu v o v a ,
gojenka mestne trg. šole v Celju.

Odgovor: Ljuba Jelka!

Vsi, ki ljubimo svojo domovino Jugoslavijo, gojimo trdno upanje, da še učakamo čas, ko nam bo zopet odprta pot k našemu morju. Pravico pač lahko zatirajo in zame-tajo, končno pa vendar pride dan njene zmage. Glejmo v bodočnost z upapolnimi pogledi!

Velecenjeni g. Doropoljski!

Navdušena po prvi številki „Zvončka“, Vas prosim, da blagovolite odmeriti mojemu malemu spisu malo prostora v svojem koticu.

Matilda Pučk o v a ,
učenka I. razr. mešč. šole v Ptuju.

Izprehod v pomladansko prirodo

Kako prijetna čuvstva nas navdajajo, kadar se napotimo v prirodo lepega pomladnega dneva! Nad nami je jasno nebo, na katerem se vozi blagodejno solnce ter se trudi izvabiti čim bujnejše življenje iz zemlje. Noga nam stopa po vijugasti stezici travnika. Ves travnik, vsa okolica sta ode-ta v zelenje in cvetje. Množica pisanih metuljev frfota v zraku, od cveta do cveta pa letajo lahkokrile čebelice, nabirajoč sladko strd ter s svojo marljivostjo tudi nas izpodbujajo k pridnemu delu.

In ko dospemo v gozd! Tukaj se ogla-ša prekrasno ptičje žvrgoljenje in petje. Z bukovja se pa oglašá naša znanca kuka-vica s svojim odmevajočim „kuku-kuku, pomlad je tu!“ Kako okrepčajoč je zrak, ki ga dihamo v gozdu. Listje drevja šumi nad nami pod vplivom lahne sapice, kakor bi si šepetalo med sabo skrivnostne zgod-be. Nedaleč od gozda pa hiši skromen po-toček svojo navadno pot, toda njegovo žu-borenje je danes nekako živahnjejše.

Pomlad, kako si krasna!

Odgovor: Ljuba Matilda!

Priobčujem Tvoj spis, da Ti napravim veselje, pa da obenem pokažem, kako si opazovala življenje v prirodi, ko jo odeva čar pomladnih dni.

Kenjeni gospod Doropoljski!

Ko sem bral izposojeni „Zvonček“, sem videl, kako ste prijazni s svojimi Zvončkarji. Zato sem stopil tudi jaz v Vaš krog ter naročil „Zvonček“.

Hodim v prvi razred meščanske šole v Ribnici. Najbolj me veseli risanje. Na-pisal sem Vam tudi to borno pesemco. Prosim, ne zamerite, ako nisem napravil vsega, kar pričakujete.

Smreka.

Smreka raste ponosita,
gleda tja v prostrani svet,
brije burja zmagovita
ter ji trže mladi cvet.

Sestre njene je pobrala
kruta roka kmetova;
v družbi njih je vedno stala,
zdaj je sama smreka ta.

Pride kmetič na goró,
z njim sekira ostrá, glej;
ko zagleda smreko tu,
mahati začne po njej.

Smreka strašno zaječi,
kmet ji še udarec dá;
smreko puščajo moči,
potlej zgrudi se na tla.

Franc Mihelič,

učenec meščanske šole v Ribnici.

Odgovor: Ljubi Franc!

Tvoja pesem nam slika žalostno usodo smreke, ki je ponosita gledala v prostrani svet, a je končno tudi ona — svojim sestram enako — morala pasti pod kme-tovo sekiro.

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Jako sem se razveselil „Zvončka“, po-sebno še zato, ker je tako obširen. Zlasti mi ugaja povest „Tuikin psiček in Dondar-jeva pipa“. Ko pa sem bral kotichek, sem zapazil svojo pesemco „Hram ob gozdu“. Jako sem se razveselil in očital sem sa-memu sebi, zakaj Vam nisem tako dolgo pisal.

Sedaj hodim v III. a razred I. državne gimnazije. Izmed predmetov me najbolj ve-seli grščina. Za razrednika imam g. prof. Koletiča. V kratkem Vam pošljem zopet kak spis ali kako pesemco. Prosim, priob-čite to pismo v koticu.

Najlepše pozdrave Vam pošilja
Vaš vdani

Svetozar Ilešič,

učenec III. a razreda I. drž. gimnazije.

Odgovor:

Ljubi Svetozar!

Tisti znameniti „Tuikin psiček“ je z Dondarjevo pipo vred zbudil mnogo ve-selja med „Zvončkovimi“ bralci — umevno, da sta oba tudi Tebi všeč. Meni pa ugaja Tvoje pismo, ker mi govori o veselju, ki Ti ga provzroča lepa slovenska knjiga.